

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Etatsraad Frederik Hegel [Minderune]

Citation: Drachmann, Holger: "Etatsraad Frederik Hegel [Minderune]", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 342. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann12tom-shoot-workid56734/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Og dér i Skovens sommergrønne Hvælv,
 hvor Droslen ler, og Nattergalen sukker,
 hvor Duen kurrer, og hvor Spætten hugger:
 dér kendte Herremanden først sig selv;
 og i de høje, skyggefulde Salc
 han lod sin Stemmes underfulde Malm
 snart slaa med Klang mod Loft og snart neddale,
 mens Hesten traadte lydløst som paa Halm.
 Dér sang han, som han aldrig skulde tie —
 dér var han Idealets Vilhelm Wiehe.

En fyrig, ridderlig og barnlig Svend
 fra Riddertidens halvt moderne Dage;
 lidt blød var Smileløften i hans Hage,
 hans Vitje vuggende, men fast hans Lænd;
 men Liv og Kunst var ham en sorgløs Leg:
 derfor stod han til sidst saa trist alene,
 derfor blev Kinden altfor hurtig bleg;
 dog, ét skal siges ham: han havde *Gaven*,
 Gudernes Gunst — den gik med ham i Graven.

De siger: Vilhelm Wiehe nu er død! —
 vist ej; man der saa let ej nu om Stunder,
 og ganger Scenens Sol end hurtigt under,
 saa lyser dog dens Nedgang længe rød:
 der bliver i taknemmelige Sjæle
 tilbage med Erindrings Aftensuk,
 en Stemning, hvori mangt et Savn vil dvæle
 med mangen Læbes Ord: hvor var han smuk!
 Til *Skønhed* trænger vi dog alle Tider —
 hvad for Slags Pegasus saa Tiden rider.

ETATSRAAD FREDERIK HEGEL

Træd varsomt
 igennem de rige Stuer:
 derinde ligger en Mand,
 som har arbejdet meget,
 udrettet meget,
 opnaaet meget --
 han sover.

Han har lukket sine Øjne
 i Kredsen af sine kæreste;
 han tager sig det Blund,
 som han tidt har trængt til,
 men sjældent undte sig.
 Træd kun nærmere,
 Du som holdt af ham
 og som ikke nænner at forstyrre ham!
 Derinde ligger en nidkær Arbejder,
 en trofast Ven,
 en god Mand —
 han er død!

Det er haard Vinter
 imod Aarets Slut:
 den udmarvende Vind
 ringer med Stormkrogen for vort Vindu
 den lange, mørke Nat;
 og ved Morgen læser vi
 om Sygdom og Trang, om Fattigdom og Død!
 Han, den rige Mand der,
 som selv fordrede saa lidet,
 som ej kunde undvære Kærlighed,
 og som selv gav af et stort Hjerte,
han var begyndt at frygte
 for denne onde Tid!

Men vi, som nu snart vil bære ham bort
 paa Rejsen imod en evig Sommer,
 vi, som ogsaa frygter denne Tid,
 og som til Hælvtten har forskyldt den selv —
 vi, som har lært at isne hinanden
 med den bidende Vinds Blik,
 vi, som lever i en fortsat Vinter,
 fordi vort Hjerte ikke vil tø
 og lade grønne Spirer
 smile imod Solen:
 vi ville staa beskæmmet
 for denne gamle, trætte Arbejder,
 der sendte vore Bøger ud i Verden,
 altid i Bekymring for,